

Ann Wilkens tycker att det är viktigt att mediebilderna av Afghanistan nyanseras och fördjupas.

Hon är SAKs nya ordförande

Tidigare ambassadör i Pakistan tar över efter Hjelm-Wallén.

Ann Wilkens valdes på årsmötet i maj till ny ordförande för Svenska Afghanistan-tankommittén. Hon efterträder därmed Lena Hjelm-Wallén som suttit hela sju år på ordförandeposten. Ann som nyligen gått i pension har svårt att sluta jobba. Hon berättar att hon nyligen startat ett företag och för tillfället jobbar på en rapport om självmordsbombare åt Totalförsvarets forskningsinstitut, Fol. När vi träffas har Ann just avverkat sitt första styrelsemöte som SAK-ordförande. "Det var intressant. Konstruktivt."

Text & bild: Markus Håkansson

Vad vill du åstadkomma som ordförande?

– Jag vill jobba för att nyansera bilden av Afghanistan. Att fördjupa informationen i nyhetsflödet som med sitt ensidiga fokus på misär annars riskerar att skapa frustra-

tion och brist på förståelse hos tittarna/läsarna/lyssnarna tror jag är jätteviktigt. Det gäller att sätta in all denna information i sitt sammanhang. Det är också viktigt att peka på biståndets betydelse och att det faktiskt innebär förbättringar för Afghanistans barn, kvinnor och män. Det är det första. Det andra är vikten av att ha ett regionalt perspektiv och inte betrakta Afghanistan som en enskild ö utan att läsa in grannländerna och då främst Pakistan i utvecklingen av Afghanistan.

I våras avslutade Ann Wilkens sin anställning på UD. Dessförinnan, från 2003 till 2007, var hon stationerad i Islamabad som Sveriges ambassadör i Pakistan och Afghanistan. Tidigare har hon varit ambassadör också i Luxemburg och Etiopien/Eritrea.

Hur ser du på SAKs uppdrag i Afghanistan?

– Det bör handla om att verka inom det

Ann Wilkens

Bor: Bromma.

Familj: 2 barn (den ena jobbar som analytiker på Statskontoret och den andra studerar på KTH). Dessutom 2 barnbarn.

Intressen: Film (jobbade tidigare som filmrecensent), litteratur.

Bra film: De ofrivilliga (Ruben Östlund)

Gör: Driver eget företag och nyligen invald som styrelseordförande i Svenska Afghanistan-tankommittén.

civila samhället, stöd från folk till folk på människornas egna villkor. Här tror jag att Sverige har ett litet försprång gentemot många andra länder. Vi har ju fortfarande ett stort förtroendekapital i Afghanistan, mycket tack vare SAKs långvariga arbete. Min egen käpphäst har alltid varit att stödja

de demokratiska krafterna, inklusive fria media. Men häri ligger ett potentiellt metodproblem. Demokrati måste byggas inifrån och inte pådyvlas ett samhälle utifrån. Här måste man som utomstående kraft gå varsamt tillväga.

Pluggade i New York

Efter att ha tagit en fil.kand. med litteraturhistoria som huvudämne pluggade Ann journalistik i New York 1967-68. Efter det hann hon med att jobba för Svenska Dagbladet, i ett par omgångar, och nyhetsbyrån AP men också en kortis som folkhögskolelärare i språk och mediekunskap, innan hon började på UD 1972. Ann hade tidigt ett stort intresse för utvecklingen i tredje världen. Som utrikesredaktör på Svenska Dagbladet publicerade hon en gång en artikel om folkmordet i Burundi, som hade tagit omkring 50 000 människors liv.

– Jag redigerade artikeln och satte en trespaltig rubrik, varpå redaktören kom in undrande och frågade vad jag hade för särskilda intressen i Burundi. Bristen på fördjupning var nog en bidragande faktor till att jag lämnade journalistiken. Jag kom in på en tvåårig aspirantutbildning på UD. Jag hade då inte för avsikt att bli kvar. Men efter en tjänstgöring i Tanzania inom ramen för utbildningen, föll det sig naturligt att fortsätta jobba med södra Afrika.

Blev snart ambassdör

Hon hamnade så småningom på Sida, först som redaktör och sedermera som planeeringschef. På 80-talet arbetade Ann på ambassaden i Hanoi. Detta var hennes enda erfarenhet av Asien (undantaget Mellanöstern) när hon, tillbaka på UD, erbjöds tjänsten som Sveriges ambassadör i Pakistan.

– UD såg gärna en kvinna på den posten. Uppriktigt sagt har jag än idag lite svårt att förstå hur man resonerade. Vid bjudningar, officiella ceremonier och mingel var jag som kvinna förpassad till övriga kvinnor, det vill säga dignitärernas fruar. Det var ofta intressant på sitt sätt men för att få mitt arbete gjort måste jag prata med deras män. När jag gick över rummet för att ansluta mig till männen, sa man oftast artigt: Har du träffat min fru? Och vips var jag tillbaka bland fruarna. Det var rätt frustrerande måste jag säga.

Ann Wilkens valdes till SAKs ordförande på ett år vid årsmötet i Sundsvall den 16 maj. Afghanistan-nytt hälsar välkommen. •